

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Apostolica contra nostri temporis hæreses

In quibus Loca illa explicantur, quæ Hæreticj hodie (maximè Caluinus & Beza) vel ad sua placita stabilienda, vel ad Catholicæ Ecclesiæ dogmata infirmanda ...

In Acta Apostolorum to. primus

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

2. Segregrate mihi Paulum & Barnabam ad opus ad quod assumpsi eos. 3. Tunc orantes & ieiunantes, imponentesque eis manus, dimiserunt eos.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39424

mo sunt, Lucam de alio sacrificij genere locutum hoc loco non esse, quàm quod Christianorum Pastorum atque doctorum in Ecclesia Christi proprium ac peculiare est. De prædicatione verbi hunc locum rectè non intelligi (vt vult in sequentibus Calvinus) ex adiunctis, quæ diximus, satis liquidò constare potest. Sunt quidem in suo genere res sacra diuini verbi prædicatione, & Scripturæ interpretatio; sed sacratius quiddam est, propriæque Christo sacrum, diuini sacrificij à Christo instituti sacratissima peractio & celebratio, à Græcis Patribus communiter dicta Liturgia.

2. *Segregate mihi Paulum & Barnabam ad opus ad quod assumpsit eos.* 3. *Tunc orantes & ieiunantes, imponentesque eis manus, dimiserunt eos.*

Quod alicubi contra Calvinum Ioa-
chimus V Vestphalus Lutheran⁹ scrip-
sit (vt ipsemet refert Calvinus) *anguilla per
caudam capi non potest*, hominis de re sacra-
mentaria variam, lubricam, dubiam, & in-
constantem, rimosam, hac illac perfluen-
tem doctrinam notans; hoc in huius loci
tractatione manifestè apparer. Quum enim
hæc Pauli & Barnabæ (quos tum antea ad
prædicandum Christus miserat, tum hîc à
Spiritu S. ad opus prædicationis assumptos
legimus) ordinatio Ecclesiastica, manuum
pres-

Caluin. in
2. defen-
sione cõ-
tra V Vest-
phalum.

Pastorum
ordinatio
& missio
legitima.

presbyterij impositio, ac sollēnis dimissio, manifesto & luculēto documento sit, Deum in vocatione ministrorum Ecclesiæ, Pastorum ac Doctorum eius, quantumlibet extraordinaria, ordinationis & missionis Ecclesiasticæ medio ordinario vti; (quæ vna res Caluini, Beza, & ante eos Lutheri, Melancthonis, Bucer, & post hos omnes tot aliorū in Anglia, Scotia, Germania, Gallia, qui nemine mittente cucurrerunt, vocationem penitus illegitimam, missionem nullam inuidētē demonstrat, eosque lupos ac latrones esse, qui ascēderunt aliunde, perspicuè docet;) Caluinus, vt ab hac difficultate se explicet, in varias hīc se formas vertit; & veluti vertigine capitis percussus, modò ait, modò negat; modò veritatem astruit, modò rursus pedem refert; & quod rectè statuerat, perperam deprauat & destruit. Ludum hunc eius tantisper spectabimus. *Iubet (inquit) Deus Ecclesiæ suffragijs emitti Paulum & Barnabam quò ipsos destinavit. Unde colligimus, nullam esse legitimā Pastorum electionem, nisi in qua Deus primas tenet partes. Primas quidem partes tenet Deus, sed secundas tenet Ecclesia, quatenus à Deo hanc mittēdi potestatem accepit. Vnam veritatem vrget, alteram regit impostor. Nam (inquit) quòd iussit ab Ecclesia eligi Pastores & Episcopos, non ideo tantum licentiæ permisi hominibus, quin ipse tanquam summus moderat' or præsideat. Præsi-*
det

Vocatio
legitima
Caluini
vertigine
percussit.

Deo pri-
ma tribu-
tur, vt Ec-
clesiæ se-
cundæ ne-
gantur.

det quidem semper Deus, quia eius au-
 ritate & potestate semel data nituntur qui
 in Ecclesia Pastores eligunt: electio tamen
 penes illos est, & non alios. An fortè sic præ-
 fidare Deum & primas partes tenere in ele-
 ctione Pastorum Calvinus vult, vt expressa
 in singulis eligendis reuelatio, expressum
 Dei mandatum, quale hic apparet, expecta-
 ri debeat? Hoc sanè intelligere velle vide-
 tur Calvinus, vnde statim excipit: *Differt*
quidem ab hac Pauli & Barnabæ designatione or-
dinaria Pastorum electio, quia futuros Gentium
Apostolos caelesti oraculo constitui oportuit: quod
quotidie in ordinandis Pastoribus fidei necesse non
est. Rectissime hoc totum: quia quoad ora-
culum, & reuelatione expressam, extraor-
dinaria hæc missio erat; at quoad imposi-
tionem manuum, Ecclesiæ ordinaria fuit
missio. Nunc pedem refert Calvinus. Hoc
tamen (inquit) commune habent, quod sicuti Paulum
& Barnabam testatus est Deus suo decreto iam ad
Euangelium prædicandum destinatos esse; ita non
alios ad docendi manus vocari fas est, nisi quos
iam Deus sibi quodammodo delegit. Quid hoc
mysterij est? Electionem Ecclesiæ vt electio
quædam diuina præcedat, Calvinus vult.
Vnde hic ex Bullingero infarcit Marlora-
tus: Et sanè non nisi à Deo electi & vocati ad
Euangelij prædicandi ministerium idonei esse pos-
sunt. At quæ tandem hæc Dei electio & vo-
catio est, electionem Ecclesiasticam præce-
dens?

Dei ele-
 ctio, iuxta
 Calvinū,
 Ecclesiæ
 electione
 debet præ-
 cedere.

dens? aut vnde nobis de illa constabit? An reuelatio aliqua manifesta diuinæ electionis expectanda est, qualis hîc in Paulo & Barnaba apparuit? Atqui hoc quotidie in ordinandis Pastoribus fieri necesse non esse, disertè falsus Calvinus est. Falsus quidem illud est veritate cogente, sed nunc rursus aut diffiterur, aut anigmatibus ludens sphingam agit. Sanè ne penitus diffiteri videatur quod semel falsus erat, veluti eundem reuoluens circulum, ad priorem sententiam redit. Porro (inquit) necesse non est vt nobis Spiritus de celo inclamet diuinitus vocatum esse eum de quo agitur. Expressa igitur reuelatio, qualis hîc erat, nõ est expectanda. Sed quare rursus hoc repetitur, aut quæ tandem electio diuina Ecclesiasticam electionem precedere debet? Quia (inquit) quos Deus instruxit necessarijs dotibus, quum eius manu formati sint, & aptati, non secus ac de manu (vt airne) in manum ab eo nobis traditos recipimus. Sed quid si huiusmodi dotibus instructos, aut eos saltè qui se instructos putant, Ecclesia non eligit, non ordinat, non mittit? An tales veluti à Deo electi, eiusque manu formati & aptati, veluti de manu in manum nobis à Deo traditi censendi sunt, & pro Pastoribus agnoscendi? Quis dubitat huc collimare Calvinum? & quod prius dixerat, in legitima electione Pastorum & Episcoporum primas esse Dei partes, ideo sensu dixisse vt folius Dei sint partes? & vocatione quidem

Dei electio qualis sit iuxta Calvinum.

dem cū expressa reuelatione cōiunctā, qualis hic in Paulo & Barnaba apparuit, non esse necessariam; Dei tamen quandam electionem necessariō requiri; quatenus quī doctibus necessarijs à Deo instructi sunt, illi à Deo electi & nobis traditi videri debeant? Ita Calvinus, Lucherus, & alij, quos Ecclesia per impositionem manuum nunquam segregauit ad opus, nunquam misit, tamen quia omnibus necessarijs doctibus apprimè, à Deo instructi sibi visi sunt, eos veluti à Deo electos, nobisque de manu Dei in manum nostram traditos, pro Pastoribus agnoscere, & ambabus vltis amplecti debemus. Hoc est vocationis Calvinianæ & Lutherianæ mysterium, ex hoc loco veluti aqua de pumice expressum. Caterum vno verbo totum mysterium funditus euertitur, quòd data huiusmodi quæ fingitur electione diuina, quum illa potior & excellentior esse nequeat, quàm reuelatio diuini Spiritus expressa, qualis hoc loco cernitur, ad illam accedere oporteat legitimam Ecclesia segregationem, manuum impositionem, & ad opus missionem. Sanè vnus Paulus, tametsi à Christo vocatus, vt *vas electissimis*, & organum singulariter electum *ad portandum nomen eius coram Gentibus, & Regibus, & filijs Israel*, tamen mittitur ad Ananiam, qui eum doceat quid eum oporteat facere. Ab Anania baptizatus & instructus fuit *cum Discipulis*

Vocationis Calvinianæ fundamentum.

Idem funditus euertitur.

Dei vocationi Ecclesie segregatione, ordinario missio coniungenda.

AA. 9. 19. *Discipulis (ait Lucas) qui erant Damasci per dies aliquot. Quorsum verò, nisi vt Ecclesiæ mēbris se adiungens, doctrinam fidei cum alijs interim audiret? Rursus, quanquam ipse*

Gal. 1. *alibi scribit quòd Apostolus Iesu Christi, neque ab homine neque per hominem factus fuerit, sed per Iesum Christum & Deum Patrem; tamen non hoc ita dicit, vt omnem humanam missionem & ordinationem excludat, quam hic eum accepisse Lucas commemorat; sed partim vt doceat, primam eius vocationem à solo Deo per Iesum Christum factam fuisse, dicente Christo, *Vas electionis mihi est iste, &c.* (vnde Chrysostomus hoc loco, *Manifestat apud Galatas quòd non homo illum vocauit, id est, non adduxit*) partim vt ostendat se non à solis hominibus, aut sola Apostolica auctoritate, sine aliquo expresso diuinæ missionis argumento missum (sicut plerique alij missi sunt, & ordinariè fieri solet) sed sic ab hominibus missum ad opus, vt luculentum diuinæ missionis testimonium accederet. Dicit, *non per hominem* (ait iterum hoc loco Chrysostomus) *quia non ab aliquo missus est, sed à Spiritu. Idcirco & sequitur: Igitur illi quidem missi à Spiritu, descenderunt in Seleuciam.* Missus igitur Paulus est tum à Spiritu diuino, (extraordinario eius adhibito testimonio,) tum per segregationem & impositionem manuum presbyterorum Ecclesiæ. Sic Deus extra ordinē huius & Barnabæ vocationem hono-*

honorare voluit, vt ordinariam tamen Ecclesie ordinationem retinuerit. Dicit hic Calvinus: *Non ideo nunc ab Ecclesia ordinari Paulum Deus precipit, vt ab hominum iudicio eius vocatio pendeat: sed decretum illud suum, quod paucis adhuc notum erat, Deus nunc promulgat publico edicto, & solemnem Ecclesie subscriptione obfirmari iubet.* Demus Caluino firmum hoc suum. Qui igitur factum est, vt Caluinus, Lutherus, & alij, qui se à Deo, non ab Ecclesia, aut ab hominibus vocatos iactitant, hac saltem solemnem Ecclesie subscriptionem vocationem suam obfirmatam non ostendunt? An meliori loco esse aut maiori priuilegio gaudere volunt quam Paulus ipse? Effrenem & effrontem impudētissimorum nebulonum audaciam quis non videt? Paulum ab Ecclesia Deus ordinari voluit, non quidem vt ab hominum iudicio eius vocatio pederet, hoc videlicet sensu, vt talem diuinitus factam electionem cum tam manifesta reuelatione cōiunctam rescindere in hominum arbitrio esset; sed vt hominum, id est, aliorum Præpositorum Ecclesie iudicio eius vocatio innotesceret; omnibusque constaret Paulum & Barnabam nō esse huiusmodi, qui *nemine mittente currerent, non esse lupos ac latrones, qui aliunde ascenderent in ouile, sed esse legitimos Pastores, intrantes per ostium in ouile, id est, per illam ordinationem & institutionem quam princeps Pastorum Christus, qui*

Lutheri & Caluini vocatio pessundatur.

Paulus à Deo vocatus cur ab Ecclesia ordinatur.

P stus, qui

flus, qui est ostium ouium, instituit, & in sua Ecclesia perpetuam & ordinariam esse voluit. Hac tota quia Calvinus caruit, hanc quia ostendere non potest, cum tota sua mystica & imaginaria electione ac vocatione diuina, non nisi lupus, fur, ac latro esse deprehenditur.

11. *Et nunc ecce manus Domini super te, & eris cæcus, non videns solem vsque ad tempus.*

QUærit hoc loco Calvinus: *Quum hodie multi ex Papis impietate magum istum superent, mirum videri potest, cur illis impunè cedat audacia, in qua tam insolenter se iactant. An manus Dei imbecillior esse cæpit? An illum tangit minor gloria sua cura? An viuificandi Euangelij curam remisit?* Hanc quæstionem multo verius ac iustius Caluino & Calvinistis nos proponimus. Quum hodie multi ex Calvinistis, & ipsemet impius Calvinus, impietate magum istum superent, quum tot annis nefario suo schismate Ecclesiã vexauerint, vias Domini rectas peruerterint, diuinas Scripturas foedissimè polluerint, deprauerint, corruerint, (quod vel hæc nostra docebunt Antidota) quum tam multis, tam impijs, tam prophanis dogmatibus Euangelicam veritatem contaminauerint, quum tam horrenda sacrilegia, homicidia, adulteria in vna Gallia patrauerint, tot seditioes, tot bella, tot strages & clades concita-
uerint

Caluini
in Catho-
licos ca-
lumnia in
ipsum ca-
put retor-
ta.